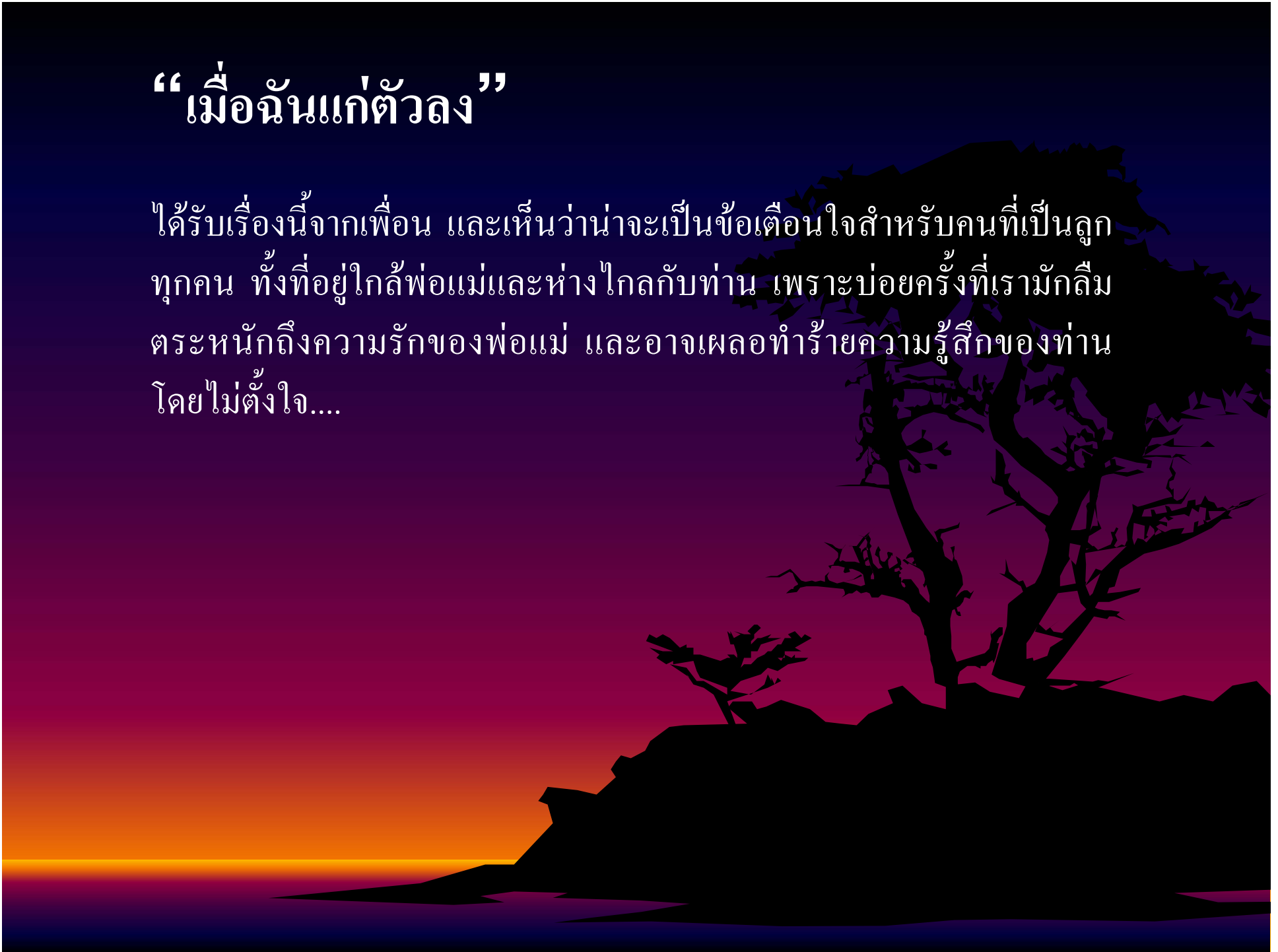

“เมื่อนั้นแก่ตัวลง”

ได้รับเรื่องนี้จากเพื่อน และเห็นว่าน่าจะเป็นข้อเตือนใจสำหรับคนที่เป็นลูก
ทุกคน ทั้งที่อยู่ใกล้พ่อแม่และห่างไกลกับท่าน เพราะบ่อยครั้งที่เรามักลืม
ตระหนักถึงความรักของพ่อแม่ และอาจเผลอทำร้ายความรู้สึกของท่าน
โดยไม่ตั้งใจ....

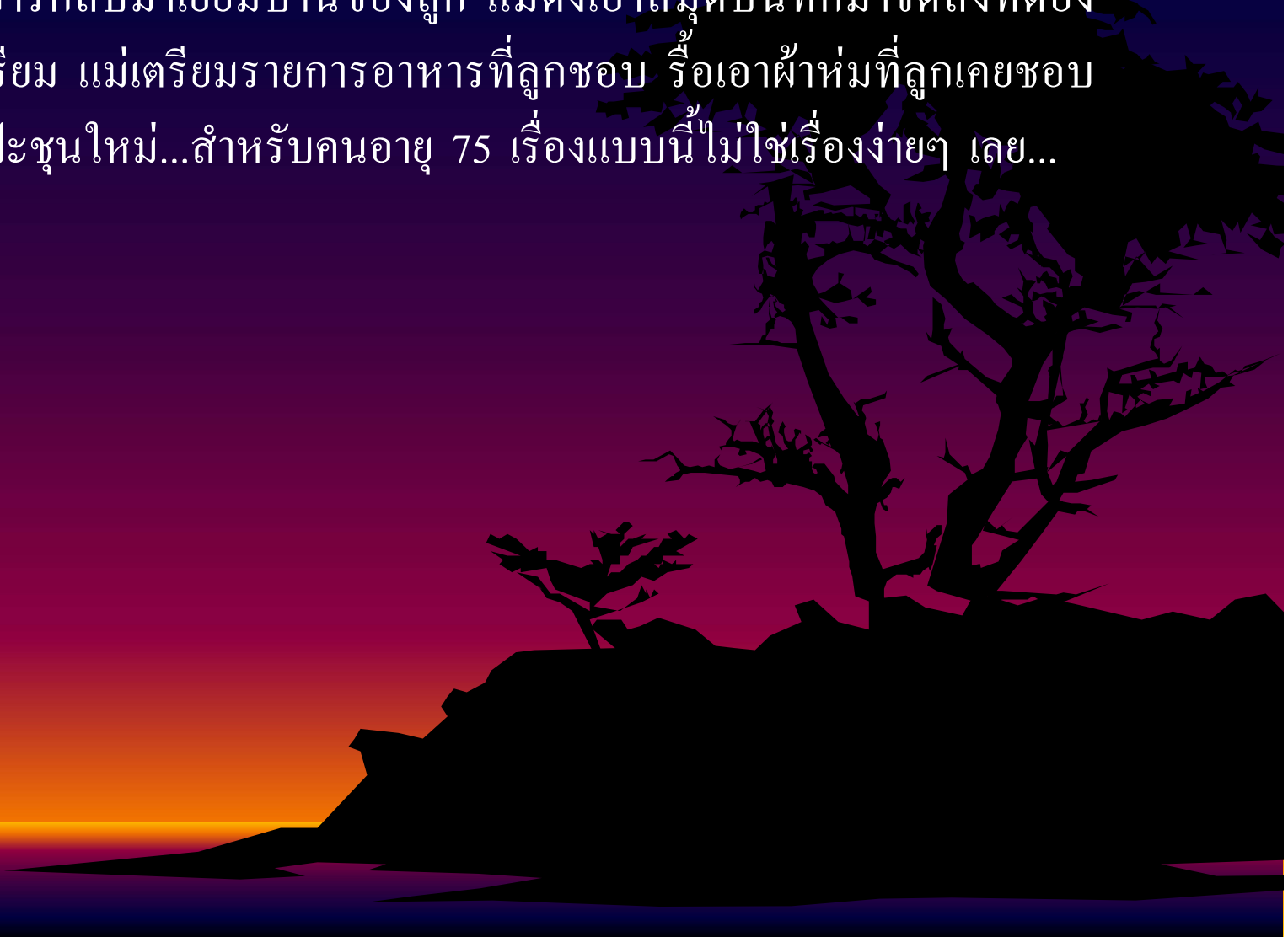

เป็นเรื่องเล่าของลูกผู้ชายชาวจีนคนหนึ่ง ซึ่งเมื่อเติบโตขึ้นต้องมีภารกิจเดินทาง และตั้งถิ่นฐานอยู่ไกลจากพ่อแม่ แต่ก็มักคิดถึงพูดคุยทางโทรศัพท์กับแม่อยู่เสมอ...

แม่มักจะบอกเขาว่า “ไม่ต้องห่วงแม่” ไม่ต้องกลับมาเยี่ยมบ่อยๆ เพราะจะสิ้นเปลืองเงินทอง... ยิ่งพูดก็ยิ่งซำๆ ซากๆ เขารู้ดีว่า แม่เริ่มคิดถึงเขามาก

จนกระทั่งปีหนึ่ง ที่แม่มีอายุครบ 75 เขาจึงตั้งใจจะกลับไปเยี่ยมแม่ โดยตั้งใจว่าจะอยู่ด้วยสัก 1 เดือน ขอเป็นเพื่อนแม่เพียงอย่างเดียว

พอบอกข่าวนี้ให้แม่ทราบ แม้จะมีเวลาอีกตั้ง 2 เดือนเศษ แม่ก็เริ่มเตรียมตัวในการกลับมาเยี่ยมบ้านของลูก แม่ดึงเอาสมุดบันทึกมาจดสิ่งที่ต้องตระเตรียม แม่เตรียมรายการอาหารที่ลูกชอบ รื้อเอาผ้าห่มที่ลูกเคยชอบห่มมาปะชุนใหม่...สำหรับคนอายุ 75 เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย...

พอลูกกลับถึงบ้าน ตอนอยู่บนเครื่องบิน เคยตั้งใจว่าจะขอกอดแม่
ให้ชื่นใจสักครั้ง แต่พอมาเห็นแม่ แม่ที่ยืนอยู่ตรงหน้า ผอมแห้ง
หน้าตาเหี่ยวเฉา ช่างไม่เหมือนแม่ คนก่อนหน้านี้เลย...

แม่ใช้เวลาเป็นชั่วโมงเตรียมอาหารที่ลูกเคยชอบ โดยที่หาทราบ
ไม่ว่า ลูกไม่ได้ชอบอาหารแบบนั้นแล้ว และเพราะแม่ตาไม่ค่อย
ดี รสชาติอาหารจึงแย่มากๆ บางจานก็เค็มจัด บางจานก็จัดสนิท
ผ้าห่มที่แม่อุตส่าห์เตรียมให้ ทั้งหมดทั้งหยาบ ไม่สบายกายเลย...
แม่หารู้ไม่ว่า เด็กวัยนี้ลูกนอนห้องแอร์ และใช้ผ้าห่มขนแกะแล้ว
แต่เขาก็ไม่บ่นอะไร เพราะเขาตั้งใจจะกลับมาเป็นเพื่อแม่จริงๆ

สองสามวันแรก แม่ยุ่งอยู่กับเรื่องจิปาละ จนไม่มีเวลาพักผ่อน พอเริ่มได้
พัก แม่ก็เริ่มพูดมาก สอนโน่นสอนนี่ พูดแต่ปรัชญาเก่าๆ ซึ่งปรัชญา
เหล่านั้น 10 กว่าปีก่อนก็เคยพูดแล้ว พอถูกบอกให้ฟังว่า ปรัชญาเหล่านั้น
ไม่ทันสมัยแล้ว แม่ก็เริ่มนั่งเงยบและเศร้าซึม...

เหตุการณ์เริ่มแย่งเรื่อยๆ เขาพบว่าสุขภาพแม่แย่ง
โดยเฉพาะสายตา บางครั้งเขาพยายามชวนแม่
ไปกินอาหารนอกบ้าน
แม่ก็บอกอาหารข้างนอกไม่สะอาด
เมื่อเขาบอกแม่ว่า จะหาคนรับใช้มาช่วยแม่สักคน
แม่ก็โวยวายว่า แม่เองยังสามารถทำงานได้...

เขาเลยพูดไม่ออก พอเขาจะออกไปซื้อปิ้ง แม่ก็จะตามไปด้วย ทำเอาวันนั้น
ทั้งวัน ไม่ได้ซื้ออะไรเลย

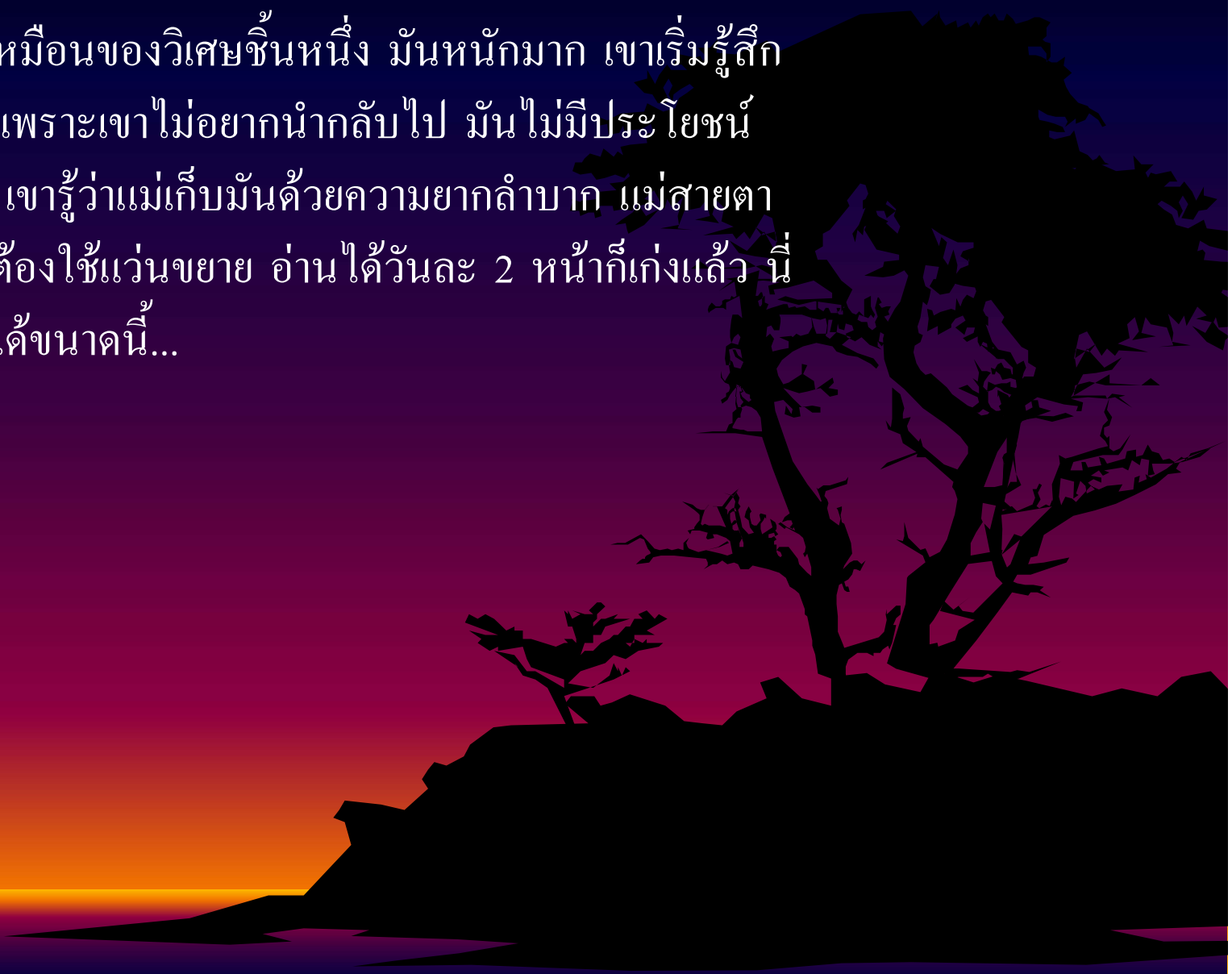
เมื่อเขาคุยกับเพื่อนในเรื่องทันสมัย... แม่ก็หาว่าพวกเขาเพี้ยน
เขาก็เริ่มบอกแม่อย่างไม่ค่อยเกรงใจว่า แม่นี้มันสมัยใหม่แล้ว
แม่ก็ต้องหัดมองโลกในแง่ใหม่ๆ บ้าง... ช่วงครึ่งเดือนหลังที่
อยู่กับแม่ เขาเริ่มขัดแม่มากขึ้นเรื่อยๆ และรู้สึกรำคาญเพิ่มมาก
ขึ้น แต่แม่ลูกเขาก็ไม่เคยทะเลาะกันนะ พอเขาขัดแม่ แม่ก็หยุด
ก๊กลง ไม่พูดไม่จา นัยน์ตามีแววเหม่อลอย — โรคซึมเศร้า
แบบคนแก่ของแม่ชักหนักขึ้นเรื่อยๆ ....

ได้เวลาที่เขาจะเดินทางกลับ แม่ดึงกล่องกระดาษกล่องหนึ่ง
ออกมา ในนั้นเป็นข่าวหนังสือพิมพ์ที่แม่ตัดเก็บไว้ ในช่วงที่เขา
ไม่อยู่ แม่เริ่มสนใจข่าวสารบ้านเมือง ทุกครั้งที่มีข่าวตึงเครียด
ในจังหวัดนั้นๆ แม่จะต้องตัดข่าวเก็บไว้ ตั้งใจจะมอบให้เขา
ตอนที่เขากลับมา แม่พูดอยู่เสมอว่า อยู่ไกลบ้านต้องระวังตัวให้
มากๆ...

แม่ดึงเอาปีกกระดาษข่าวนั้นออกมาอย่างยากลำบาก วางใส่
ในมือเขาเหมือนของวิเศษชิ้นหนึ่ง มันหนักมาก เขาเริ่มรู้สึก
ลำบากใจ เพราะเขาไม่อยากจะกลับไป มันไม่มีประโยชน์
อะไรแล้ว เขารู้ว่าแม่เก็บมันด้วยความยากลำบาก แม่สายตา
ไม่ค่อยดี ต้องใช้แว่นขยาย อ่านได้วันละ 2 หน้าก็เก่งแล้ว นี่
ยังตัดเก็บได้ขนาดนี้...

ทันใดนั้น มีข่าวแผ่นหนึ่งปลิวหลุกลงมา แม่รีบเอื้อมไปหยิบ แต่แทนที่
แม่จะเก็บเข้ากองเดิม แม่กลับพับเก็บไว้ในกระเป๋าของตัวเอง เขารู้สึก
อะใจ เลยถามว่า “แม่ นั่นกระดาษอะไร ขอผมดูหน่อยนะ” แม่ลังเล
อยู่ครู่หนึ่ง จึงล้วงออกมาวางบนข่าวปีกนั้น แล้วหุนหันเข้าครัวไป
ทำกับข้าวทันที

เขาหยิบแผ่นข่าวนั้นขึ้นมาดู มันเป็นบทความบทหนึ่ง ชื่อว่า “**เมื่อฉันแก่ตัวลง**”
ตัดจากหนังสือพิมพ์เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2004 เป็นช่วงที่เขาเริ่มเถียงกับแม่ถี่
มากขึ้นทุกที บทความนี้คัดมาจาก นิตยสารฉบับหนึ่งของแม็กซีโก ฉบับเดือน
พฤศจิกายน เขาอ่านบทความนั้น รวดเดียวจบทันที...

เมื่อนั้นแก่ตัวลง ไม่ใช่ฉันที่เคยเป็น...

ขอโปรดเข้าใจฉัน มีความอดทนต่อฉันเพิ่มขึ้นอีกสักนิด

ตอนฉันทำแกงหกลใส่เสื้อตัวเอง...

ตอนฉันลืมนิ่วผูกเชือกกรองเท้า...

ขอให้คิดถึงตอนแรก ๆ ที่ฉันใช้มือสอนเธอทำทุกอย่าง....

ตอนฉันเริ่มพร่ำบ่นแต่เรื่องเดิม ๆ ที่เธอรู้สึกเบื่อ...
ขอให้อดทนสักนิด อย่าเพิ่งขัดฉัน
ตอนเธอยังเล็ก ๆ ฉันยังเคยเล่านิทานซ้ำ ๆ ซาก ๆ
ที่เธอชอบฟังจนหลับไป...

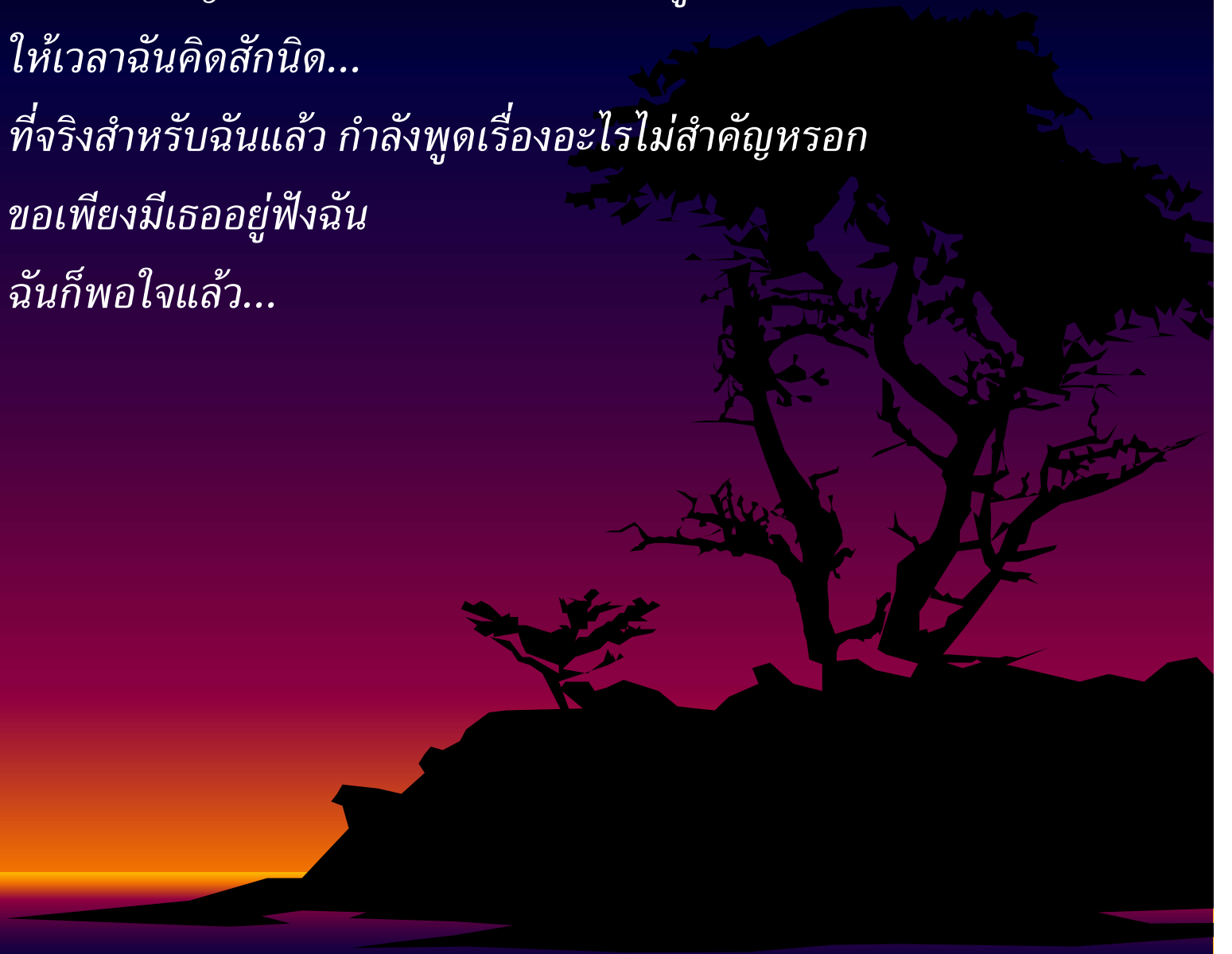
ตอนฉันต้องการให้เธอช่วยอาบน้ำให้ อย่าตำหนิฉันเลย
ยังจำตอนที่เธอยังเล็ก ๆ ฉันต้องทั้งออกอุ๊น ทั้งปลอบ
เพื่อให้เธอยอมอาบน้ำได้ไหม...

ตอนฉันงกกับวิทยาการใหม่ ๆ อย่าหัวเราะเยาะฉัน
จำตอนที่ฉันเฝ้าอดทน ตอบคำถาม “ทำไม ทำไม”
ทุกครั้ง que เธอถามได้ไหม...

ตอนนั้นเหนื่อยล้า จนเดินต่อไม่ไหว
ขอจายมือที่แข็งแรงของเธอออกมาช่วยพยุงฉัน
เหมือนตอนที่ฉันพยุงเธอให้หัดเดิน...
ในตอนที่ยังเล็ก ๆ

หากฉันเผชิญลมหัวข้อที่กำลังสนทนากันอยู่
ให้เวลานั้นคิดสักนิด...
ที่จริงสำหรับฉันแล้ว กำลังพูดเรื่องอะไรไม่สำคัญหรอก
ขอเพียงมีเธออยู่ฟังฉัน
ฉันก็พอใจแล้ว...

ตอนเธอเห็นฉันแก่ตัวลง ไม่ต้องเสียใจ

ขอให้เข้าใจฉัน สนับสนุนฉัน...

ให้เหมือนตอนที่ฉันสนับสนุนเธอ

ตอนเธอเพิ่งเรียนรู้ใหม่ๆ...

ตอนนั้นฉันนำพาเธอเข้าสู่เส้นทางชีวิต

ตอนนี้ขอให้เธอเป็นเพื่อนฉัน

เดินไปให้สุดเส้นทาง...

ให้ความรักและอดทนต่อฉัน

ฉันจะยิ้มด้วยความขบขัน

ในรอยยิ้มของฉัน... มีแต่ความรัก

อันหาที่สิ้นสุดมิได้ของฉัน

ที่มีให้กับเธอ...

สุดท้าย...เท่าที่ทราบ ลูกชายก็ตัดสินใจไม่ชนล้มภาระบางอย่างกลับไป
แต่บนหนังสือพิมพ์ที่แม่เขาตัดไว้ให้ทั้งหมดไปด้วย...

ทุกคนทราบ ทุกคนรู้ดี ทุกคนเห็นด้วย พ่อแม่รักเรา...

แต่จะสักกี่คน...ที่สามารถดูแลท่านได้ดีเสมือนหนึ่ง

ที่ท่านได้ให้เรา หรือกระทำต่อท่านให้ดีกว่าที่เราได้รับ

ขอให้ลูกกตัญญูทุกคน.... โโชคดีมีความสุขตลอดไป